

เรื่องรัก ตำหนักแดง

บทนำ
อัสดงมาร

ผิวสีน้ำผึ้งหมดจืดของ ‘หล่อน’ ถูกอาบไปด้วยแสงตะวันสีเลือด
ทาบทอบบนเนื้อกาย แต่งแต่มีรูปเงาด้วยร่มตะเคียนใหญ่ที่เคลื่อนไหว
เป็นจังหวะ ผิวพรรณของหล่อนมั่งมีเปลืองราวมิใช่เนื้อกายมนุษย์
ผู้เป็นเจ้าของนั้นพิจารณาตนเอง... พलयิ้ม ออกอาการเริงโลดได้แฉ่ง
น้ำอู่ในอ่างอาบน้ำไม่สั๊ก

มือสวยกรีดกรายและลงน้ำหนักขัตุ เบียดคราบโคลโสम्म
ที่สั่งสมไว้นานนับเจ็ดวัน ลูกลอกเงื่อประสมอยู่ในอ่างน้ำนั้น เสียง
หัวเราะเริงร่าที่บอกไม่ได้ว่าเป็นเสียงของคนบ้าหรือดี หากแปลได้
ประการเดียวว่า...มันคือความสาแก่ใจยิ่งนัก!

“ไอ้-อีผีทั้งหลาย...”

หล่อนร้องบอกพยานนรกที่ซุกซ่อนตัวอยู่ที่นี้... ได้ผีนป่าช้าแห่งนี้
“เห็นหน้ากุงามตั้งท้าวมหาพรหม เร่งกลัว... เร่งรัก... เข้ามาทัก
ปราศรัย...”

เสียงห่าวิญญูณหัวรอต่อกระซิกขานรับ หล่อนพรายยิ้มอย่าง

สุนทรีย์เมื่อพวกมันรับรู้

“โอม...มหาละलय...ระทระทวยทุกเส้นหญ้า...นะอ่อนใจรัก...
โมซึกมือนอน...พุทธรือนวอนกอด...ธายอดเส่นหา...ยะเซ็ดน้ำตา...ขอให้
มึงอยู่มิได้ร้องขาดใจตาย...เวียนว้ายมาหากู!”

ยอดไม้ป่าโบกพัดเอื่อยเฉื่อย ยามนี้กลับสะท้านเมื่อแรงกาติตตัว
ทะยานฟ้า พวกมันบินไปมาไม่รู้ทิศทาง ประหนึ่งว่างงั้นในอเวศ...ทิ้ง
ไโล่จิกตีกันส่งเสียงขู่อังส่ำระงมแข็งแซ่

ขณะที่พื้นฟ้าสีแดงกำลังจะแปรเป็นความมืด วิหคบ้ายังคงเวียนวน
อยู่เหนือป่าช้านี้

ไต้อัสตงมาร ที่พื้นป่าสีดากำลังเคลื่อนไหวแรง...

เผยนักร้อยฝ่ามืออันซีดขาว โผล่ขึ้นจากพสุธาอันเย็นยะเยือก!

“นะรำพึง...โมเคิดถึง...พุททอนมิเต็มตา...ธาทุรนต์ุราย...ยะเร่ง
หากู!”

หล่อนทอดมองอมมนุษย์นักร้อยปรากฏกายยื่นล้อมอ่างน้ำใบนี้
มันจับจ้องจากใบหน้าขาวโพลนที่มองไม่เห็นดวงตา ทว่าเสมือนพวกมัน
จะมองเห็น

รอยยิ้มเหล่านั้นคลี่กว้าง...เป็นยิ้มที่เผยฟันใสและคมกริบ
ดุจแห่งเข็ม เรียงเป็นแถวในรูปปากฉีกขยายอย่างไม่มีขอบเขต...มุ่ปาก
สุดลิ่กขึ้นจรดใบหู

หล่อนได้ยินเสียงพวกมันหัวเราะ

“พวกมึงจงไปพัดพาดวงจิตนั้น มาสังเวยสู่อีดวงคนนี่แต่เพียง
ผู้เดียว!”

สิ้นสุดปริกรรมอาถรรพ์ รูปกายขาวโพลนของพวกมันต่างพวยพุ่ง
เป็นกระสวยขึ้นสู่มาน้ำฟ้า ลักชีพยานจากรกสลายกลายเป็นท่าฤทธิหนาคลั่ง
กลางอากาศ

ท่ามกลางเสียงหัวเราะร่าลั่นของหญิงสาว...

ราวกับเสียงวิปลาสนที่พร้อมนำความฉิบหายไปสู่ผู้รับทัณฑ์!

ตอนที่ ๑
วิถีสองชนชั้น

หากจะเปรียบชีวิตของ ดวง เสมอเท่าพรรณไม้ชนิดใดชนิดหนึ่ง
คงเหมาะควรที่สุดกับบุปผาสีชมพูพันธุ์นี้

“พวงชมพูนี่อะไร?”

สาววัยกำดัดผินหน้าอง้าให้คนหนุ่มผู้เปล่งถามด้วยเสียงแย้กระรีน

“ทำไมหรือพี่นาย สู้มเสียงไม่น่าฟัง!” สาวเจ้าอารมณ์ค่อนข้างก้าว
เบี่ยงไปอีกทาง “ดวงชอบพวงชมพู ก็ต้องเหมาะกับพวงชมพูนี้ที่สุดแล้ว
พี่นายคิดตำหนิอะไรดวง อย่าได้พูดออกมาเชียว”

นาย หัวร่อถูกใจ ใบหน้าหล่อเหลาแต่เปื้อนโคลงเหงื่อ
มันกระจายความสุขไปทั่วทั้งวงหน้า

“หยอกนิดหน่อยทำโกรธอีกแล้ว ก็ได้...ให้ดวงเป็นพวงชมพู
ก็ได้ ว่าแต่...พวงชมพูเถานี้มันรกนิก ใครมาปลูกไว้ริมรั้วอย่างนี้”

ดวงหันไปมอง แวตาประกายความหมายที่ตรงกันข้าม

“งามออก อีกอย่าง...ดวงว่ามันคงขยายไปเองตามประสา

ไม่เลื่อย นี่บ้านใครกันละ แหม...ดูข้างโนลี้ ใหญ่โตทีเดียว ถ้าดวงได้มีบ้านหลังใหญ่โตแบบนี้ละ ดวงจะปลุกพวงชมพูให้ครีမ်เขียว จะเอาให้หลังนี้ต้องอายุ”

ฉายฟังอย่างเงียบๆ แต่ก็ยิ้มไปในทุกขณะก้าว สองแขนแกร่งนั้น หอบมะพร้าวหนักไว้ทะลายนึ่ง สองหนุ่มสาวเดินคลอเคลียกันผ่านกำแพงสูงใหญ่ ซึ่งจะนำพวกเขาไปยังชุมชนที่พำนัก

“ถ้าเช่นนั้น พี่จะเก็บสตางค์ให้ดวงตีใหม่ ไว้เผื่อวันหน้า พี่จะได้สร้างบ้านหลังใหญ่ๆ ไว้ให้ดวงอยู่”

“แหม เก็บสตางค์จาก...” ดวงปรายตามองมะพร้าวที่คนหนุ่มหอบมา “จากเจ้ากะทิพวกนี้ละรี...โอ้ พี่ฉาย อีกนานหรือเปล่ากว่าฉันจะได้มีบ้านหลังใหญ่แบบนี้”

“ไม่นานดอก แต่ของพรรคั้นนั้นจะสรรหามาทันใจได้อย่างไร”

“แต่หัวใจคนรอมันนานนัก” ดวงยื่นมือเข้าหาปลายเถาของดอกไม้ไม้แสนรัก และกลีบบางๆ สีชมพูแล้วดิ่งติดมือมาด้วย แหวดตาของเธอ ยามหลุบต่ำ มองความสวยงามของมันอย่างพิจารณา ฉายไม่มีวันรู้หรือกว่าเธอร้อนหัวใจแค่ไหน “ความยากจนของคนคือพิษร้าย...พี่ฉายว่าอย่างนั้นหรือไม่”

ฉายคลายยิ้มลงจนหมดหน้า เขาก็หันหน้าเดินไปตามทางดินขึ้นและที่ไม่ต่างอะไรเลยกับชีวิตของเขา เพียงเหยียบย่างก็ยุบจมเท่านั้น ชีวิตเขามีค่าเพียงเสมอদিন...และไม่ใช่ความฝันที่เธอผู้นี้ต้องการ ความฝันที่อยู่ไกลเสมือนดาว

ฉายแหงนหน้ามองฟ้า ยามนั้นฟ้าหม่นพยับ คล้ายว่าฝนจะรุกรานจังหวัดธนบุรีในค่านี้อันแล้วกระมัง

“หลังฝนหยุด ถึงอย่างไรก็เห็นดาว” เขาเปรยขณะที่ผุดยิ้มจางๆ บนใบหน้าเปื้อนเหงื่อ “และสำหรับชีวิตของพี่ การได้ทำแค่มองดาว...ก็เป็นสุขที่สุดแล้ว ดวงเอ๋ย”

ดวงแหงนมองตามเขา...ทว่าใบหน้าสดสวยของเด็กสาวกลับ

ขุนมนุ่ ตรงข้ามกับสุนทรีย์

“แต่ดวงไม่ยอมทำเพียงยืนจ้อง ดวงอยากจะทำครอบครองมัน”
น้ำเสียงหนักแน่นของเด็กสาวช่างน่ากลัว เขย่าอารมณ์คนหนุ่มให้ตั้ง
จมลงไปวูบหนึ่ง “ดวงหวังเพียงให้ดาวโง่พวกนั้นใกล้เข้ามา... ลอยลงมา
ในช่วงทางที่ดวงจะคว้ามันได้ ดวงจะไม่ยอมให้มันหลุดมือไป และไม่ว่า
ใครหน้าไหนที่แย่งมันไปจากดวง...”

ฟ้าสีน้ำเงินที่คลุมโลกทั้งใบไว้ มิอาจเร้นพรางอำนาจดงาม
ของเด็กสาว... ที่ยามนี้กลับเปล่งประกายความหมายอันร้ายกาจอย่าง
เปิดเผย!

“ดวงจะกำจัดมันผู้นั้น... ให้พ้นทางไปเสีย!”

บุรุษเหล่านั้นสวมสูทสีขาวและสีดำให้มองเห็นประปราย
ร่างสูงโปร่งสง่างามใต้อาภรณ์สากลเคลื่อนไหวอยู่บนโซฟาหลังใหญ่
ของบาร์หรูหร่า เกิดเสียงหัวเราะขึ้นพร้อมเพรียงกัน ทันทีเมื่อได้เข้า
หัวข้อสนทนาประสาผู้ดี

หนึ่งในบุรุษกลุ่มนั้นหยิบซิการ์ออกจากตลับโลหะ ส่งต่อให้บริกร
เปิดปลายและส่งกลับอย่างนอบน้อม

“ใช้ไฟของกันใหม่ ชายดม”

หม่อมเจ้ามหัทธโนดม ทรงขุ่นเนตรมองสหายผู้ยั่วยิ้ม

“ไม่ซีดเท่าที่นั่นสิของดี ชิการ์ของกันคงรสชาติวิยปวง หากต้อง
ฟังเครื่องตีตีไฟประเภทนั้น”

ท่านชายอีกพระองค์ผู้เป็นสหายเกิดสรวลพอพระทัย

“ไฟแช็กนี้ของมะกันเขี้ยวนะ ชายดมตำหนิเสียเกินไป ไฟตลับนี้
ถ้าชายเป็นเงินละก็ ชื่อบ้านเลวๆ ได้หลังหนึ่งเขี้ยว”

ท่านชายมหัทธโนดมเหยียดโอษฐ์ยิ้มให้แก่คำเสนอหน้า

“บังเอิญว่ากันไม่ใส่ใจบ้านเลวๆ เสียด้วยสิ”

พระสหายอีกพระองค์หัวเราะตามกัน ก่อนเสนอขึ้นมาว่า

“ใน กลุ่มเรา สกกุลไหนจะรุ่งเรื่องเทียบเท่าวงศ์ ศรีดาลัย ของนายได้เล่า ชายดม นี่ข่าวแว่วว่าอีกไม่นาน นายจะหมั้นแข่งหน้าเพื่อนอย่างเราไปแล้วหรือ คุณหญิงผู้นั้นจริงหรือไม่?”

ภายหลังจากควันระลอกใหญ่วังเข้าเต็มปอด ท่านชายมัทธโนดม ทรงสุขุยวันนั้นออกมาเป็นจังหวะที่เนิบช้าและนุ่มนวล ทรงยิ้มบางๆ บนหน้าอย่างสุขพระทัย บอกความปิติในคำถามที่ได้ฟัง

“อันที่จริงคุณหญิงผู้นั้น กันเองก็ไม่ได้หลงไหลหล่อนนักหรอก เพียงแต่หล่อนเป็นคนของเสด็จในกรมนะซี เจ้านายของเสด็จแม่แน่ แล้วอย่างนี้กันจะปฏิเสธหล่อนได้อย่างไร”

“แต่หล่อนผู้นั้นก็พอมีชื่อเสียงอยู่มิใช่หรือ?” สหายพระองค์หนึ่ง ตรัสถาม

ท่านชายมัทธโนดมถึงกับทรงหัวเราะแค้น

“ชื่อเสียงในเรื่องไม่ดีนะสิ...ท่านชายผู้เป็นบิดาของหล่อนละ ตัวแสบดีนัก เจ้าบ่อนเจ้าช่อง สมบัติพัสดานจะร้างวังก็เพราะไอ้เล่นไฟ เล่นม้า นี่กันเองยังกังวลไม่ตกเที่ยว จะเอาหล่อนมาเป็นศรี หรือว่าเอามาเป็นชวย ทำให้เป็นภาระหนักหัวกันแน่”

“อย่ากังวลไปเลยนะ ได้ยินมาว่าคุณหญิงผู้นั้นก็แลเสงี่ยม เจียมตัวดีไม่ซื่อรี หล่อนคงไม่ทำให้ชายดมวิตกจนเสียจริตไปหรอก”

ท่านชายผู้ทรงรับฟังคำประโลมจากสหาย คล้ายจะสิ้นสุนทรีย์ ต่อชิการ์มวนนี้เสียแล้ว

“ช่างเถอะ อะไรจะเกิดกับกัน ก็คงต้องเกิด”

“แล้ว...เรือนหอเล่า สร้างใหม่หรือว่าอยู่ที่เดิม วังศรีดาลัยที่ เจริญกรุงนะ”

“ไม่มีทางเป็นเด็ดขาด” ท่านชายมัทธโนดมตรัส “กันสร้าง เรือนไขต่อเสด็จแม่ไว้ กันจะยอมแต่งงานกับคุณหญิงผู้นั้น เพียงแต่ว่า... กันจะต้องมีวังศรีดาลัยแห่งใหม่เป็นเรือนหอ ไม่เอาหรือก ให้อยู่รวม กับเสด็จแม่และบรรดาญาติๆ กันคงกลุ้มตาย”